

ikke her ligger for —, at Landstthinget og Folkethinget ikke blive enige, anser han det til ingen Nytte at gjøre et Regjeringsstifte; det antager jeg er nøjagtigt. Men fordi Regjeringen anser det for at være til ingen Nytte, kunde det være meget muligt, at alle Andre anfaa det for at være til megen Nytte og at kunne fjerne netop den Hindring, som er i Veien for en rolig og fredelig Udvikling. Altsaa, jeg forstaaer ikke rettere, end at Tanken i mine Udtalelser er bleven anerkjendt af den meget ærede Conseilspræsident, og det er det, som jeg har maattet ønske at faae Klarhed paa. Jeg skal forøvrigt sige, at jeg fremdeles maa fastholde, at jeg, saaledes som Forholdene for Tiden ligge, og saaledes som det af Forhandlingerne er fremgaaet i det andet Thing, har Regjeringen ikke Ret til ligesom at staa Side om Side, for ikke at sige, dække sig bag Landstthingets Nyg. Lad Landstthinget indtage en Position — ikke kontra, det taler jeg ikke om — men selvstændig, om end ved Siden af Regjeringen, lægge sin Villie for Dagen, saa faae vi at se, hvorvidt det Tilfælde indtræder, at der er Konflikt eller Uoverensstemmelse om Finantslovens Vedtagelse mellem Folkethinget og Landstthinget. Jeg tror, at, skal dette føres til Klarhed, er det ønskeligt, at ogsaa vi faae dette frem, hvorvidt den meget ærede Minister kan faae Ret — for Diebliffet har han det ikke efter min Opfattelse — i sin Antagelse, at det nuværende Landstthing staaer Side om Side med den nuværende Regjering mod en Finantslov som den, der nu ligger for. Det forekommer mig ønskeligt at faae frem; thi det vil give en gunstig Forstaaelse til Opfattelse af den nuværende Forsatning og dens Brug; men indtil dette foreligger, forekommer det mig, at den høitærede Regjering ikke kan vente, hvorledes den end skjønner Sagen at være, at dette i noget Tilfælde skal gjøre noget som helst Indtryk paa os, at den venter at have et andet Thing at støtte sig til i denne Kamp, som den ærede Minister selv har reist.

Conseilspræsidenten (Jonnesbech):

Jeg ønsker blot at sige, at den ærede Ordfører ikke har Stygge af Ret til at sige, at vi krybe bag Landstthingets Nyg. (Ordføreren: Det sagde jeg heller ikke!). Det sagde den ærede Ordfører.

Ordføreren (Berg): Jeg sagde „Side om Side med Landstthinget, for ikke at sige dække sig bag Landstthingets Nyg“. Det er noget andet end at sige, at Regjeringen kryber bag Landstthingets Nyg.

Scavenius: Den meget ærede Conseilspræsident udtalte i sit første Foredrag idag, at Ansvarer for den Situation, der var bragt tilstede, laa paa Folkethinget. Regjeringen sølte sig fri i

faa Henseende. Jeg tror ikke, det vil være overordentlig svært at paavise, at deri har den ærede Conseilspræsident ikke Ret, at tværtimod Ansvarer hviler paa Regjeringen, jeg siger ikke udelukkende; men for Størstedelen. Den ærede Conseilspræsident udtalte i Forgaaers, at det var et imødekommende Skridt, han havde gjort i det andet Thing, ved at frembære Lønningsstillægget paa Finantsloven i den Form, som det andet Thing vedtog. Men faae da virkelig ikke den høie Regjering de høist uheldige Følger, de for hele den rolige Udvikling af det konstitutionelle Liv faretruende Konsekvenser, som den Stilling, Regjeringen da i det andet Thing indtog, maatte have? Var Regjeringen bleven ved sin engang indtagne Position, og havde den ladet det andet Thing om at udtage Lønningsstillægget af Finantsloven, da havde dette Things Flertal ikke paa dette Punkt søgt nogen Strid; i saa Henseende kan jeg henvise til Forhandlingerne ved 2den og 3die Behandling, og hvis det da under denne Forudsætning skulde have viist sig under de senere Forhandlinger, at den høie Regjering og Landstthinget og dette Things Mindretal ikke kunde være blevene enige med dette Things Flertal om at faae en virkelig god Finantslov ud, da havde den høie Regjering staaet i en god Stilling, da havde den kunnet sige: Ansvarer for, at der ikke kommer en regelmæssig Finantslov ud, kaste vi over paa dette Thing. (Ordføreren: Det tror jeg ikke!) Ja, det er nu min Mening, at det kunde den have gjort; saa havde der mellem Regjeringen og Landstthinget paa den ene Side og dette Things Flertal paa den anden Side væsentligt kun ligget det for vort Lands hele Forsvarsvæsen vigtige Spørgsmaal, nemlig om Naabegyndelse af Pantserfløides Bygning, Regjeringen havde da kunnet støtte sig til og overfor Befolkningen udtale, at Alle, saa godt som Alle, havde anerkjendt, at vi maatte gaa til et saadant Skibs Bygning, men at Folkethinget ikke vilde gaa ind derpaa; og derfor var den nødsaget til at opløse og optage Kampen herpaa. Men Regjeringen valgte at gaa en anden Vej, den valgte saa godt som udelukkende at tage Hensyn til det ganske vist vigtige Spørgsmaal at staffe Embedsmændene Lønningsstillæg, den stillede sit Forslag op i Landstthinget, og den søgte, saa vidt den kunde, at binde sig selv og at binde Landstthinget til dette Forslag ubetinget og uden Forandring. Jeg maa nu sige, at det er maasse lykkeligvis Regjeringen at binde sig selv, men Regjeringen har ingen Ret til at sige, at den har bundet Landstthinget (Hør!) I saa Henseende behøve vi kun at læse Landstthingets Betænkning; der staaer tydeligt nok, at Landstthinget ikke føler sig bundet ved det Forslag paa den Maade, som nu Regjeringen vil tage det. Da Regjeringen har frillet sig saaledes, kunde den da forundre sig over, at Mindretallet herinde i denne Sal ikke kunde følge den længere? Hvis Regjeringen havde havt nogen Bøjelse af, hvorledes Stem-